ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

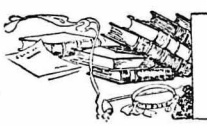

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

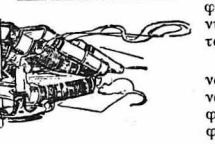

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὀπίσω τους ἔτρεχε ἕνα ὁλόκληρο πλῆθος ἀπὸ θαυμαστάς. Ὅλοι οἱ νέοι, ὅλοι οἱ γυναικοκατακτηταί, ὅλοι οἱ κοσμικοὶ καὶ κομψοὶ παρισινοὶ ποὺ παραθέριζαν ἐκεῖ πολιορκοῦσαν στενὰ τὶς δυὸ κυρίες. Ἦσαν ἄλλοστε ἡ ἀπὸ κομψές, ἡ πιὸ χαριτωμένες ἀπ' τὶς κυρίες ποὺ παραθέριζαν στὴ Ντωβίλ... Ὁ κ. Μωρεσκὰν ἐκαλοῦσε κάθε Σάββατο στὴν ἐπαυλί του τοὺς φίλους του καὶ περνοῦσαν μαζὺ εὐχάριστα ἀρκετὲς ὧρες. Τὶς συγκεντρώσεις αὐτὲς ἡ κ. Ντ' Ἐρμανὺ τὰ εἶχε ὀνομάσει «Ἐρωτο-Σάββατα» !...

Ἡ δυὸ φίλες ἔπλητταν τρομερὰ στὶς συγκεντρώσεις αὐτές. Ὁ κόσμος ποὺ τὶς τριγύριζε δὲν τοὺς ἦταν καθόλου εὐχάριστος. Τὰ κοπλιμὰν-τῶν κομψῶν κυρίων τὶς ἐνοχλοῦσαν. Ἡ ἐκφράσεις λατρείας καὶ θαυμασμοῦ τὶς ἀηδίαζαν. Τί μποροῦσαν νὰ κάνουν ὅμως ; Ἀνεχόντουσαν τὸ καθετὶ καὶ ξανάβρισκαν τὸν ἑαυτό τους ὅταν ἀπόμεναν μόνες. Γιατὶ ἦσαν πάντα μαζύ, πάντα ἀγαπημένες, λὲς καὶ εἶχαν πλασθεῖ ἡ μιὰ γιὰ τὴν ἄλλη...

Ὅταν τὰ Σαββατόβραδα οἱ καλεσμένοι τους ἀποχωροῦσαν, οἱ δυὸ φίλες καθόντουσαν μόνες καὶ ἐσχολίαζαν τὶς ἀνησίες ποὺ τοὺς εἶπαν οἱ διάφοροι κομψοὶ Δὸν Ζουάν. Ἡ κ. Ντ' Ἐρμανὺ δὲν αἰσθάνονταν οἶκτο γιὰ κανένα ἀπὸ αὐτούς. Τὴν ἐνοχλοῦσε ἰδίως ἡ παρουσία καὶ ἡ κολακεῖες τοῦ κ. Σαβίλ, ἑνὸς νεαροῦ κοσμικοῦ κυρίου, τὸν ὁποῖον ἀποκαλοῦσαν ὅλοι «ὡραῖο Σαβίλ».

— Τὸ βλάκα !.. ἔλεγε ἡ κ. Ντ' Ἐρμανὺ στὴν Ἰωάννα. Δὲν ξέρεις, ἀγάπη μου, πόσο μοῦ εἶνε ἀποκρουστικός !

Ἡ Ἰωάννα ἦταν πιὸ μαλακὴ στὰς κρίσεις της καὶ τῆς ἀπαντοῦσε :

— Ναί, δὲν σοῦ λέω, μὰ εἶνε ἀκόμα παιδὶ ὁ Σαβίλ. Ὅταν μεγαλώσει θὰ γίνῃ κι' αὐτὸς σοβαρὸς καὶ μετρημένος.

— Ἀστειεύεσαι, ἀγαπητή μου ; Αὐτὸς δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ ἄνθρωπος. Θὰ μείνῃ πάντα μιὰ... γλυκοκολοκύθα ! Ἂν ἤξερες πόσο τὸν συχαίνουμαι !...Δὲν θ' ἀγαποῦσα ποτέ, μὰ ποτὲ ἕνα τέτοιο παληόπαιδο.

Ἀκούγοντας κανεὶς τὴν κ. Ντ' Ἐρμανὺ νὰ μιλάῃ ἔτσι, φαντάζονταν, πὼς ὁ ἄνθρωπος στὸν ὁποῖο θὰ ἀποφάσιζε νὰ δώσῃ τὴν καρδιά της, θἄπρεπε νἆνε ὥριμος στὰ χρόνια, σοβαρός, βαρύς, εἰς ἄκρον μετρημένος.

Πολλὲς φορὲς ὅμως τὰ λόγια ἀπατοῦν. Ἄλλα λένε τὰ χείλη κι' ἄλλα αἰσθάνεται ἡ καρδιά...

Η ΑΜΑΡΤΩΛΗ

Περὶ τὰ τέλη Αὐγούστου, μιὰ νύχτα, ἡ Ἰωάννα ἀποχαιρέτησε τὴ φίλη της καὶ ἀπεσύρθη στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ γράψῃ μιὰ ἐπιστολὴ στὴ μητέρα της. Ὅταν τελείωσε τὸ γράμμα της εἶχαν περάσει πειὰ τὰ μεσάνυχτα. Ὁ καιρὸς ἔξω ἦταν χαλασμένος. Βαρειὰ σύννεφα σκέπαζαν τὸν οὐρανό, ἀστραπὲς αὐλάκωναν τὸ βαθὺ σκοτάδι, ἡ βροντὲς διαδεχόντουσαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη...Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ ξέσπαζε δυνατὴ μπόρρα...

Ἡ Ἰωάννα ξέροντας πὼς ἡ φίλη της εὐχαριστεῖτο στὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα τῆς καταιγίδος, σκέφθηκε νὰ πάῃ στὸ δωμάτιό της, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν μαζὺ τὸ ξέσπασμα τῆς μπόρρας.

Θὰ ἦταν ἀσφαλῶς ξυπνητὴ ἀκόμη ἡ κ. Ντ' Ἐρμανύ. Ὅταν ἐχώρισαν, κατὰ τὶς ἐντεκάμισῃ, τῆς εἶπε πὼς εἶχε νὰ γράψῃ κι' αὐτὴ μερικὲς ἐπιστολές, γιὰ νὰ τὶς ταχυδρομήσῃ τὸ πρωΐ. Τράβηξε λοιπὸν πρὸς τὴν κάμαρα τῆς φίλης της, στάθηκε ἀπ' ἔξω καὶ χτύπησε σιγὰ τὴν πόρτα. Κανεὶς ὅμως δὲν ἀπάντησε. Ξαναχτύπησε. Ἡ ἴδια ἡσυχία...Σκέφθηκε τότε πὼς ἡ φίλη της θἄχε κοιμηθεῖ μιὰ καὶ δὲν εἶχε διάθεσι γιὰ ὕπνο νὰ κατέβῃ στὸ κάτω πάτωμα τοῦ ξενοδοχείου, καὶ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν καταιγίδα ἀπ' τὸν ἐξώστη τῆς μεγάλης αἰθούσης τῶν συγκεντρώσεων τοῦ Σαββάτου. Γύρισε στὴν κάμαρά της, ἄναψε ἕνα κερὶ καὶ κατέβαινε πατῶντας στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν της.

Τὸ ξενοδοχεῖο ἦταν βυθισμένο ὁλόκληρο στὴ σιωπή. Κανεὶς δὲν ἀγρυπνοῦσε τὴν ὥρα αὐτή. Ἡ Ἰωάννα πλησίασε στὴν πόρτα τῆς αἰθούσης καὶ τὴν ἄνοιξε. Πρὶν ὅμως προχωρήσῃ καὶ ἕνα βῆμα, στάθηκε ἀπότομα, ἐντελῶς σαστισμένη...

Στὴ μέση τῆς αἰθούσης ἀντίκρυσε μιὰ γυναίκα κ' ἕναν ἄνδρα σφιχτὰ ἀγκαλιασμένους, μὲ τὰ χείλη ἑνωμένα σ'ἕνα φίλημα, θερμό, ἀνυπόφορο, ἀτέλειωτο !...

Ἔντρομη ἡ Ἰωάννα, νοιώθοντας δυνατὸ χτυποκάρδι, ἄφησε μιὰ κραυγὴ φόβου, ἕνα ξεφωνητὸ καταπλήξεως. Χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' αὐτὴ γιατὶ εἶχε τρομάξει τόσο πολύ. Καὶ θὰ ξαναξεφώνιζε, ἂν δὲν ἔβλεπε ἄξαφνα τὸ ἐρωτικὸ ἐκεῖνο ζευγάρι νὰ χωρίζῃ, ἀπότομα, ἂν δὲν διέκρινε τὴν κ. Ντ' Ἐρμανύ.

Ἡ κ. Ντ' Ἐρμανύ !...

Μήπως ὀνειρευόταν ; Ἦταν αὐτὴ ἢ ἔκανε λάθος ; Αὐτὴ ἀγκαλιασμένη μ' ἕναν κύριο ἐκεῖ μέσα, σὲ τέτοιαν ὥρα !...Αὐτή, ἡ αὐστηρή, ἡ ἀκατάδεκτη, ἡ εἰρωνευομένη καὶ ἀηδιάζουσα τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα !...Αὐτὴ ποὺ τὴν θεωροῦσε λευκή, ἀμωμη, ἀμόλυντη !...

Ἡ δύστυχη Ἰωάννα εἶχε ἀπομείνει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, ἀπ' τὴν κατάπληξη...Τὸ χέρι της ἔτρεμε, λίγο ἀκόμη καὶ θὰ τῆς ἔπεφτε τὸ κηροπήγιο ἀπὸ τὰ χέρια...

Εἶχε ἀπομείνει καρφωμένη στὴ θέσι της καὶ θ' ἀπόμενε στὴν ἴδια θέσι, σὰν νὰ ἐπέτρωσε, ἐπὶ ὧρες, ἂν ἡ κ. Ντ' Ἐρμανὺ δὲν ἔτρεχε γρήγορα κοντά της, νὰ τὴν πιάσῃ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ νὰ τῆς πῇ μὲ φωνὴ ζωηρή, ἐπιτακτική :

— Σούτ !...Σῶπα !...

Ἔπειτα γύρισε πρὸς τὸν κύριο ποὺ στέκοταν ἀκίνητος στὴ μέση τῆς αἰθούσης καὶ τοῦ εἶπε, σὰν νὰ τὸν διέταζε :

— Ἔλα ! Πήγαινε !

Ἐκεῖνος ὑπεκλήθη ἐλαφρὰ καὶ βγῆκε γρήγορα-γρήγορα ἔξω σιγανοπατῶντας.

Ἦταν ὁ ὡραῖος Σαβίλ !...

Ἡ Ἰωάννα μπρὸς στὴν τρομερὴ καὶ ἀφάνταστη αὐτὴ ἀποκάλυψη τὰ ἔχασε κυριολεκτικῶς. Τὸ κερὶ τῆς ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια κ' ἔσβυσε. Σαστισμένη ἀκόμα, μὲ τὴ καρδιὰ βαρειά, μὲ θολὴ τὴ σκέψι, σωριάστηκε σὲ μιὰ πολτρόνα σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια της κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ, νὰ κλαίῃ σὰν μικρὸ παιδὶ ποὺ τὸ ἐμάλωσαν, ποὺ τοῦ πῆραν κάποιο ὡραῖο δῶρο ποὺ τοῦ εἶχαν χαρίσει.

Ἡ κ. Ντ' Ἐρμανὺ στέκοταν πλάϊ της καὶ τὴν κύτταζε, χωρὶς νὰ μιλάῃ. Ἔξαφνα ἔσκυψε κοντά της καὶ τῆς εἶπε :

— Μ' ἔπαιρνες γι' ἀγία ;

— Ναί, ψιθύρισε ἡ Ἰωάννα στενάζοντας.

Ἡ κ. Ντ' Ἐρμανὺ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της, κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε μὲ φωνὴ ἀπότομη :

— Πῶς μπόρεσες νὰ πιστέψῃς ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ; Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ μείνω ἀγνὴ καὶ ἔντιμος ἔπειτα ἀπ' ὅ,τι ἔπαθα ; Ξέχασες πόσο ἄθλιος ἦταν ὁ ἄνδρας μου ; Λησμόνησες ποὺ μ' ἔσυρε καὶ μὲ κύλισε στὸ βόρβορο ; Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ μείνω ἀγνὴ ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτά ;

Ἡ Ἰωάννα δὲν ἀπαντοῦσε.

Τὴν ἔπνιγαν τὰ δάκρυα.

Ἡ κ. Ντ' Ἐρμανὺ τὴν λυπήθηκε. Τῆς ἔκαμε βαθειὰ ἐντύπωσι ἡ τρυφερότης, ὁ σπαραγμὸς ἐκεῖνος τῆς φίλης της. Ἔσκυψε κοντά της καὶ τῆς εἶπε μὲ καλοσύνη :

— Ὑποφέρεις, παιδί μου ;

— Ὦ πολύ !...Τόσο πολύ !...

— Ἔλα...σήκω ἐπάνω...Πᾶμε ν' ἀναπνεύσουμε καθαρὸν ἀέρα... Ἔλα μαζύ μου...

Τὴν ἔπιασε συγχρόνως ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν σήκωσε διὰ τῆς βίας καὶ ἀποφάσισε, σχεδὸν ἀπάνω καὶ τὴν παρέσυρε στὸν ἐξώστη. Τὴν ἔβαλε νὰ καθήσῃ καὶ στάθηκε ὀρθὴ κοντά της. Γιὰ μερικὰ λεπτὰ ἔμειναν σιωπηλές, χωρὶς νὰ μιλοῦν. Κύτταζαν τὴν θάλασσα ποὺ ἁπλώνοταν μπροστά τους ἀτάραχη καὶ φωτίζοταν κἄθε τόσο ἀπ' τὶς ἀστραπές...

Ἔξαφνα ἡ κ. Ντ' Ἐρμανὺ ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸν ὦμο τῆς Ἰωάννας καὶ τῆς εἶπε :

— Εἶσαι τρελλή, καϋμένη Ἰωάννα !... Εἶσαι τρελλὴ, ὅπως ἤμουν κ' ἐγώ, ὅπως εἴμαστε ὅλες στὴν ἀρχὴ τῆς ζωῆς μας...

(Ἀκολουθεῖ)

Πάντα μαζύ, πάντα ἀγαπημένες...